

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 33. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593578384/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Efter de faa Solskindsdage i Marts var, som saa hyppig skeer hjemme, fulgtr Kulde og Slud, og først inde i Mai kom Foraaret, næsten pludselig, men virkelig, tilforladeligt, fyldigt. Først nu blev jeg ret opmærksom paa, at vi havde en Have, og det en stor, eller rettere langstrakt, hvoraf kun den Del nærmest Huset var behandlet med Omhu; i den fjernere Del stod Pil og ung Bøg blandet med Frugttræer, og gjennem Græsset gik Strier, ikke regelmæssige Gange. Men da jeg en Morgen kom ned, var det, som om det Hele, de knuppene Træer, Buske og Planter saae paa mig med tusinde Øine fra Hjemmet. Jeg troer virkelig, at jeg blev overrasket over, at noget Saadant kunde skee inde ved Kjøbenhavn, og jeg følte det i disse Omgivelser som en Synd imod Hjemmets Tanke og Villie, at jeg spillede Kort. Haven var paa tre Sider omgivet af et Plankeværk, paa den fjerde Side af en usædvanlig høi og tæt Buxbomhæk, hvilken jeg uvilkaarlig opfattede som en grøn Mur, og det faldt mig ikke ind, at der kunde være Noget paa hin Side. Etsteds stod tæt op til Buxbomhækken en Guldregn – eller, som jeg endnu foretrækker at kalde den: Guldranke – og da den begyndte at oplukke sine grønne Hylstre og vise sine deilige, friske, gyldne Klaser, lignede den saa aldeles den ensomme Guldranke hjemme paa Høien i Lunden, at jeg næsten troede, den var fulgt med mig som en tro Ven. Den vakte igjen Hjemveen. Der var Tider, da jeg sad under den og var overbevist om, at den følte Noget og gjerne vilde have talt til mig.

En Søndag Morgen, da Træet stod med alle sine Klaser helt og pragtfuldt udfoldede og jeg gjennem den gyldne Rigdom saae op i den blaa Himmel og fik et Billede af den smilende Lyksalighed, der havde hvilet over mit Barndomshjem, hørte jeg pludselig først en Lyd af Vingeslag eller af lette Skridt og saa en deilig Barnestemme tæt ved mig eller over mig. Først syntes det mig at svæve igjennem Luften, at komme med korte, hvirvlende Slag ligesom den første Lærke; men i næste Øieblik var det endnu nærmere, ligesom i selve Træets Blomster, og jeg troede et kort Moment fuldt og fast, at Træet sang, at noget Lykkeligt var skeet hjemme, eller jeg tænkte egenlig ikke, i den Stund var jeg fuldstændig borte i hint Land, som vi aldrig skulle betræde, min Sjel levede et kort, energisk Øieblik i tillidsfuld, absolut Tro paa det skønne Ubekjendte. Endnu et Blink, saa mærkede jeg, at Lyden ikke kom fra Træet, men fra den grønne Mur, fra en Fugl eller Fee derinde, og saa brod jeg med Hænder og